

ухилення від державної реєстрації земельних ділянок та подання недостовірної інформації щодо них, а також порушення строків розгляду заяв щодо відведення земельних ділянок.

Крім того п. к ст. 211 ЗКУ необхідно виключити, натомість доповнити такими складами земельних правопорушень як незаконне заволодіння ґрунтовим покривом (поверхневим шаром) земель та незаконне заволодіння землями водного фонду в особливо великих розмірах. Для зменшення кількості земельних правопорушень необхідно активно впроваджувати профілактичні заходи, а також запровадити адміністративну відповідальність юридичних осіб за земельні правопорушення.

Список використаних джерел та літератури:

1. Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. – Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3–4. – Ст. 27.

2. Лоїк Г. К. Проблеми адміністративної відповідальності юридичних осіб за порушення вимог земельного законодавства України / Г. К. Лоїк, С. А. Диптан // Сучасні проблеми аграрного і природо ресурсного права : зб. наук. праць Міжнар. наук.-практ. конф. 30–31 жовтня 2009 р., Київ / за заг. ред. В. М. Єрмоленка та ін. – К. : ІРІДУМ, 2009. – С. 179–181.

Арешонков Володимир Юрійович
доктор педагогічних наук, доцент,
народний депутат України

Підходи до вдосконалення змісту сучасної шкільної суспільствознавчої освіти на основі аналізу методичних здобутків ХХ ст.

Сучасні пошуки змістового наповнення шкільних суспільствознавчих курсів актуалізують дослідження історії становлення і розвитку змісту суспільствознавчої освіти 90-х років ХХ ст. Багато теоретичних ідей, положень, цінних фактологічних матеріалів, що об'єктивно характеризують розвиток змісту суспільствознавчої освіти у ХХ ст. містяться в працях радянських і сучасних українських та російських учених-педагогів і методистів: М. Арцишевської, Р. Арцишевського, С. Бабича, Т. Бакки, К. Баханова, Л. Бахмутової, Л. Боголюбова, А. Булди, Л. Бушика, В. Вікторова, К. Джеджули, О. Дятлової, Н. Жидкової, С. Заволоки, В. Загвязинського, Л. Іванової, Д. Карєва, В. Комарова, М. Лисенка, В. Мазуренко, В. Мисана, О. Михайличенко, В. Позднякова, О. Пометун, А. Приходько, М. Рапаєвої, Т. Ремех, Т. Самоплавської, І. Смагіна, Ю. Степаненка, О. Удода, П. Уховської, Г. Фреймана, Н. Ярош та ін.

Проте аналіз літератури дає підстави стверджувати, що історико-методичні дослідження проблеми змісту суспільствознавчої освіти не стали ще підґрунтям для удосконалення сучасного шкільного суспільствознавства.

Мета статті. Цим і зумовлена мета нашої статті, яка полягає у визначенні підходів до вдосконалення змісту сучасної шкільної суспільствознавчої освіти на основі аналізу методичних здобутків ХХ ст.

Насамперед зазначимо, що поняття «зміст шкільної суспільствознавчої освіти» ми розуміємо як систему інтегрованих наукових знань, умінь і навичок, способів навчальної діяльності, формалізованих в навчальних програмах, що викладалися і вивчалися в межах моно- і поліпредметних навчальних курсів суспільного і

Третя лінія також є окремим курсом, що змістовно поєднує громадянську освіту, основи підприємництва, фінансової грамотності та податкових знань.

В ході всеукраїнського експерименту у 2013–2014 р. курс фінансової грамотності, ініційований Національним Банком України, успішно реалізується в більшості регіонів України. Так само викладається окремий курс «Основ податкових знань» та реалізується міжнародний освітній проект «Підприємництво в школі».

Слід також зазначити успішну апробацію окремих курсів з громадянської освіти, сталого розвитку, світської і християнської етики.

Створення для старшої школи трьох інтегрованих навчальних курсів дасть змогу реалізувати поставлені перед шкільною суспільствознавчою освітою завдання, логічно підсумує весь процес навчання суспільствознавства і буде продовжувати виправдану сторічним досвідом практику впровадження саме таких компонентів змісту шкільного суспільствознавства.

Список використаних джерел та літератури:

1. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державного стандарту базової і повної загальної середньої освіти» № 1392 від 23 листопада 2011 р. / Офіційний вісник України. – 2012. – № 11 від 17.02.2012. – стор. 51, стаття 400, код акту 60376/2012.

2. Я у світі. Програма для загальноосвітніх навчальних закладів. 3–4 класи / [Н. М. Бібик, Р. А. Арцишевський, Т. Е. Пушкарьова, В. В. Майорський] [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.mon.gov.ua/images/files/navchalni_programu/2012/ukr/07_ya_u_sv.pdf.

3. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року, схвалена Указом Президента України від 25 червня 2013 року № 344/2013 // Офіційний вісник Президента України. – 2013. – № 17, стор. 31, стаття 550.

Василенко Леся Павлівна,
кандидат юридичних наук, доцент
Житомирський національний агроекологічний університет

Узгодженість національного законодавства у галузі охорони навколишнього природного середовища з положеннями Всесвітньої Хартії природи

Всесвітня Хартія природи [1] – міжнародний документ рекомендаційного характеру, в якому закріплено принципи поведінки людей, держав і світового співтовариства в цілому насамперед щодо живої природи. Схвалена й урочисто проголошена ГА ООН відповідно до її резолюції від 28.10. 1982. Всесвітня Хартія природи виходить з того, що основа життя на Землі не повинна бути під загрозою знищення, а популяції кожної форми життя мають зберігатися щонайменше на рівні, достатньому для їх виживання.

У Хартії акцентовано на необхідності науково обґрунтованого управління використанням ресурсів суші, моря та атмосфери. Природокористування повинно відповідати таким правилам: а) біологічні ресурси використовуються тільки в межах їх природної здатності до відновлення; б) стан грантів підтримується або поліпшується завдяки заходам щодо збереження їх довготривалої продуктивності; в)